

dan, at man maatte møde de overordentlige Udgifter med en Indtægt for Statskassen, der nogenlunde kunde skaffe Dækning. Og der har ikke været Mulighed for, hvis man da ikke vilde se alle Partierne komme i en stærk og uløselig Strid, at gaa anden Vej end til det gennemførlige og til saadanne gennemførlige Love, som kunde skaffe en rimelig Dækning. Det har været Planen fra Finansministerens Side, og han har haft den ikke meget taknemmelige Opgave, naar Millionerne rullede ud, saa atter at skulle skaffe dem ind. At han skulde have behaget alle Partier ved de Forslag, han kom med, og ved de Love, han har faaet gennemført, har han ikke kunnet drømme om; at han ikke har behaget et eneste, er højst sandsynligt, men det var ikke muligt andet end at mishage alle for samtidig at faa alle til at stemme for det, der forelaa. Thi naar hver kunde mene, at den anden dog havde lidt *noget* Afbræk i sine Meninger, Principper og Ønsker, var der altid en Mulighed — paa Grund af den menneskelige Naturs Ejendommelighed — for at føre det igennem.

Jeg har endnu at sige til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) et Par Ord om Udlændinges Skat. Det har aldrig fra Finansministeriets Side været saaledes, at man ikke ønskede at komme til en Ordning i saa Henseende, om end bestandig Spørgsmaalet om Udlændinges Ophold her, og hvad der kunde komme ind ved en Skattepligt for disse, har været uhyre overdrevet. Der har været overordentlig faa Udlændinge her i Byen i Forhold til det Antal, man fra mange Sider har troet, der var. Dertil kommer, at de fleste Udlændinge har været Nordmænd og Svenskere, som man vel af interskandinaviske Grunde ikke ønsker at fare alt for haardt frem imod. Men nu er der jo i disse Dage nedsat en Kommission; en norsk, en svensk og en dansk sagkyndig sidder nu og drøfter det Spørgsmaal, om det er muligt at komme til fælles Regler for Udlændinges Beskatning. Jeg maa her, ganske som det ærede 2det Medlem for 4de Kreds, sige, at det var heldigt, om man kunde naa til en international Lovgivning paa dette Omraade, saaledes at man havde en fælles Orden at rette sig efter i det lille Land i Forhold til de

Andelsselskabers Beskatning skal jeg heller ikke udtale mig videre om. Det er

rigtigt, som det ærede 2det Medlem for 4de Kreds sagde, at man plejer at nævne dette, naar der er Tale om Indkomst- og Formueskat, men her er Forholdet det, at dels er det skatteteknisk vanskeligt, om end ikke umuligt, at inddrage Andelsselskaber under Beskatningen — jeg har med megen Interesse læst de Indlæg, der er fremkommet i denne Sag, og fuldkommen umuligt vilde det vel ikke være —, og dels støder det fra visse Partiers Side paa en saa uhyre Modstand at faa dette ordnet ind under Skattelovene, at det neppe vil være nemt for kommende Finansministre at faa dette Spørgsmaal løst.

Det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) nævnedes den Forlængelse, der er foreslaaet af Ejendomsskyld-Promillens Forhøjelse. Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem nævnedes, fra forrige Aars Behandling, vil jeg derved blot gøre opmærksom paa, hvorledes Forholdene ligger nu. Det er sandt, at det den Gang blev anført som Grund for en Forhøjelse af Ejendomsskyld-Promillens, at man udsatte Vurderingen, og at derved mistede Statskassen en Indtægt, det er ganske sandt. At dette ikke kan gøres gældende paa samme Maade i Aar, er rigtigt, skønt jeg dog maa sige, at for det kommende Finansaar 1920—21 vil Ejendomsskylden i første Halvaar blive opkrævet efter den nugældende Vurdering, uden Hensyn til, om Loven bliver forlænget. Derimod for sidste Halvdel af Finansaaret vil den nye Vurdering komme til at gælde, og vi vil altsaa paa to Maader faa Indtægt, det indrømmer jeg, dels ved Forhøjelsen af Promillens og dels ved den nye Vurdering, hvis denne giver en Forøgelse, hvad der er al mulig Sandsynlighed for. Men det er altsaa ikke ganske saaledes, som det ærede Medlem mener, at vi faar hele den nye Ejendomsskyldvurdering ind under denne Forlængelse af Promillens Forhøjelse, idet det vil blive saaledes for næste Finansaar, at den nye Vurdering ikke vil blive gældende ved den første Optrækning.

Til Slutning har jeg kun at bemærke følgende: Folketingets Behandling er jo trukket meget længe ud, og da jeg til sidst maatte kræve, at Forhandlingerne afsluttedes enten paa den ene eller paa den anden Maade, blev der fra alle Partiers Side gjort gældende, at naar man nu enedes her og fik en Overenskomst mellem Partierne — som ingenlunde var let at bringe